

vi selv kunne lære af dem, at det ikke gaar an at stemple dem i Almindelighed som Udfud. Søvrigt forstaar jeg fuldstændig det ærede Medlems Tankegang, og at han ikke i den Henseende har tilsigtet det allermindste Krænkende med sine Udtryk; men det er jo en anden Sag.

Falbe-Hansen: Der er et Argument, som er fremkommet for Lovforslaget, men som egentlig ikke er noget Argument; det er, at Lovforslaget væsentlig skulde være overensstemmende med den Betænkning, der fremkom fra det Udvalg, som for to Aar siden var nedsat angaaende denne Sag. Jeg siger, at dette Argument kunde i og for sig ikke have synderlig Betydning, da det kun kunde ramme dem, der vare Medlemmer, og som udgjorde Flertallet af dette Udvalg; men naar man med Opmærksomhed læser Udvalgets Betænkning igennem, vil det vistnok ogsaa ses, og erkjendes, at det er urigtigt, naar man siger, at der er en saa væsentlig Overensstemmelse mellem den og det forelagte Lovforslag. Det Forslag, som Udvalget fremkom med for to Aar siden, faldt i to Dele. Det gik ud paa dels at oprette en Alderdomsforsørgelsesanstalt, hvor man kunde kjøbe en Forsørgelse for en noget billigere Pris end i den nuværende Anstalt, altsaa en lignende Anstalt som den, der her er foreslaaet; men ved Siden deraf var der foreslaaet et System af direkte Tilskud, som kun skulde komme de Ubemidlede til Gode. Hvad nu angaar den første af disse, nemlig Alderdomsforsørgelsesanstalten, Centralanstalten, saa gik Udvalgets Forslag ud paa at gjøre den lidt billigere derved, at Staten skulde give gratis Administration, og ved til Grund for Tarifen at lægge den høieste sandsynlige Rente. Det var ikke Meningen, at der herved skulde ydes væsentlige finansielle Offre, der var kun Tale om — det staar der udtrykkelig — moderate finansielle Offre. Tilsvarende var det udviklet, hvilke Offre dette vilde medføre, nemlig den frie Administration, og at Garantien for Anstalten mulig kunde blive effektiv derved, at man gik til den yderste Grændse for Chancerne, men det var Hensigten at gaa udover Chancerne, men det var Hensigten at sælge Alderdomsforsørgelsen til den Pris, til hvilken Staten sandsynligvis i Virkeligheden havde den. Det var ikke Hensigten, at det skulde være saaledes, som Forholdet nu er ved Livrenteanstalten, hvor der i Løbet af en forholdsvis ikke lang Aarrække er opsamlet, saa jeg erindrer, 12 Millioner Kr. Det var min Mening, at vi ikke burde have en Anstalt, der skulde opsamle Formue, men en

Anstalt, der havde en Tarif, som gik lige til den yderste Chance, men heller ikke videre. Altsaa, der vilde kun forvoldes den Udgift for Statskassen, der kunde følge af fri Administration, og den Risiko for enkelte Tilfælde, at man kunde komme op over Grændsen, hvilket i andre Tilfælde vilde kunne opvejes af den samme Chance for at komme under Grændsen. Der er indvendt mod Udvalgets Forslag, at der staar 5 pCt., det staar der nu ikke, der staar: t. Ex. 5 pCt. Vor Tanke var nemlig den, at man havde en lignende Anstalt, nemlig Statens Forsørgelse for Bestillingsmænd, og da den havde kunnet give 5 pCt. uden Tilskud, laa det ret nær at antage, at den paatænkte Anstalt i den første Tid, da den virkede under lignende Forhold og ikke havde store Midler, ogsaa maatte kunne give 5 pCt. Vi havde ikke sagt, at det skulde være 5 pCt., vi havde sagt: t. Ex. 5 pCt., da det havde vist sig, at Statens Forsørgelsesanstalt for Bestillingsmænd kunde give et saadant Beløb. Det var ingenlunde vor Mening, at man skulde binde sig til disse 5 pCt. Det var kun et Exempel, kun en Hensigt, men vi mente, at man skulde anvende den til enhver Tid høieste sandsynlige Rente, og det var os fuldt bevidst, og det stod ogsaa i den oprindelige Udvalgsbetænkning, men jeg skal iøvrigt ikke referere mig til tidligere Udskrift til Betænkning, saadanne er man jo selvfølgelig ikke bunden ved; men jeg skal derimod henviser til mine Udtalelser den første Dag, da denne Sag var til Behandling, nemlig i Onsdags, idet der jo netop er Tale om en Modsatning mellem disse Udtalelser og den nævnte Betænkning. I Rigsdagstidenden Sp. 635 vil det nu ogsaa ses, at jeg udtrykkelig gjør opmærksom paa, at det ikke var 5 pCt., vi foreslog, men den til enhver Tid høieste sandsynlige Rente, og at man mente, at man saa efter enhver Tids Behov kunde variere med denne Rente. Efter den Kurs, Statspapirerne har til en Tid, kunde man saaledes f. Ex. lægge $4\frac{3}{4}$ pCt. til Grund for Renten, og hvis det saa efter et Aars Forløb viste sig, at Kursen var steget, saa kunde man lægge en anden Rentefod til Grund. Det var det, der var vor Tankegang, og jeg tror, at enhver, som vil læse mine Udtalelser og Betænkningen igennem fordomsfrit, vil indrømme, at det er den sande Mening af Ordene. Alt dette er nu imidlertid slet ikke Hovedsagen, Hovedsagen ligger paa et andet Sted. Det var nemlig Udvalget bevidst og indlysende for os, at en saadan Anstalt, der altsaa kun bød de Fordele, at den gik lige til Grændsen for Chancerne og gav fri Administration, ikke vilde være til synderlig Nytte for de uheldigst